

ћити. Славянски народъ тежи опетъ за своимъ првобитнимъ единствомъ, као оно, у цветъ и плодъ развиено билъ къ свомъ пупольку и семену. За свеобшту свезу, коју ни земљѣ ни мора разкинути не могу, и коя непримѣтно крозъ племена и нарѣчїя простире се; за такву књижевно душевну свезу Славяни су у садашњости не само способни него вѣиошть и за већину њнову то и нужна потреба. Ова идеја и появляй, будући да су за садану Европу вѣиошть нови, едини и извори, за славянску целокупностъ пакъ одъ велике важности и слѣдства пуни, заслужую найвећу пазљивостъ свестранно сматранъ и испитиванъ свакогъ изображеногъ Славянина у толико више, што бы они премда по себѣ невинни, опетъ замршанма и неспоразумѣнїяма повода дати могли. Ни една величественна и духъ узвишаваюћа идеја не ступа у светъ безъ двогубе борбе: съ ѣдне стране са неприятельнама овакве идее, кои свакомъ њномъ далѣмъ распространявану на путу стоѣ, съ друге пакъ стране са приятельни њни, кои се истина за ню изясною и раде, али прави смисао њнъ неразумеваюћи често тако погрешаваю, да много пута доброй ствари више шкоде него они први. Ђръ не само што мудраци изображени, больи и племенити у Народу у явни животъ ступаюће ове идее са високимъ учащемъ прихваћаю се, него и самъ прости пукъ, себичникъ и празнословъ (Schwärmer) пока-